

וילך

ל' ועם מ' של נצבים ע' פסוקים, אדני"ה סימן.

נ"ל הביאור בסימן זה, דמרמוז על אדוני' בן חגית, שמרד באביו דוד מלך ישראל כמבואר במלכים א' (א'-ה', ב'-כ"א) ונענש על זה כמש"כ שם, ומאדוני' יקח כל אדם לקח לעצמו, דמה אם המורד במלך בשר ודם סופו כן, ק"ו המורד נגד מלך מלכי המלכים הקב"ה, שיענש ח"ו, וזהו מענין הכתובים פרשת נצבים (דברים כ"ט י"ח) והתברך בלבבו לאמר שלום יהי לי כי בשרירות לבי אלך וכו' לא יאבה ה' סלח לו כי אז יעשן אף ה' וקנאתו באיש ההוא וכו', וכן בפרשתינו פרשת וילך, (דברים ל"א, ט"ז) ויאמר ה' אל משה הנך שכב עם אבתך וקם העם הזה וזנה אחרי אלהי נכר הארץ וכו' וחרה אפי בו ביום ההוא והסתרתי פני מהם וכו' ומצאהו רעות רבות וצרות וכו'.

ע"כ החכם עיניו בראשו, לשמור לעשות ככל אשר צונו ה' אלוקינו לטוב לנו כל הימים, וגם זה מרומז בתיבת אדוני"ה, היינו, לקבל עליו אדנותו יתברך, בכל עת ובכל זמן, כנ"ל.

ומה דצ"ע בזה, למה לא נתנו בעלי המסורה - סימן מיוחד - לשלשים פסוקי פרשת וילך, ואולי משום דפרשת וילך ברוב השנים מחובר לפרשת נצבים, ע"כ נתנו לה סימן עם נצבים ביחד, והא דלפרשת נצבים נתנו סימן

מיוחד, אולי משום דזהו הפרשה ראשונה, ע"כ חשוב במעלה טפי, ליתן לה סימן לבדו, וצ"ע.

אבל האמת נ"ל, כמו שכתבתי בהקדמה, דעיקר הסימן בסוף הפרשה, אינה לדעת בזה מספר פסוקי הפרשה לחוד, כ"א לרמז בזה ענין הכתוב בפרשה, לפי"ז י"ל, דאולי, לא מצאו בעלי המסורה שום תיבה, בגי' שלשים, המסמן ענין אחד הכתוב בפרשת וילך, ע"כ לא נתנו בזה סימן לפרשת וילך לבדו, וצ"ע.